

РІШЕННЯ
РАЗОВОЇ СПЕЦІАЛІЗОВАНОЇ ВЧЕНОЇ РАДИ
ПРО ПРИСУДЖЕННЯ СТУПЕНЯ ДОКТОРА ФІЛОСОФІЇ

Здобувач ступеня доктора філософії ТАБАЦЬКИЙ Максим Гарійович, 26.01.1971 року народження, громадянин України,

освіта вища: закінчив у 2022 році Вищий навчальний заклад «Міжрегіональна Академія управління персоналом», за спеціальністю Економіка, та отримав диплом Магістра;

виконав акредитовану освітньо-наукову програму «Публічне управління та адміністрування».

Разова спеціалізована вчена рада ДФ 64.055.076, утворена наказом Харківського національного економічного університету імені Семена Кузнеця від 28 квітня 2026 року, № 130, у складі:

Голови разової спеціалізованої вченої ради

Євген ВИЛГІН, доктор наук з державного управління, професор, професор кафедри державного управління, публічного адміністрування та економічної політики, Харківський національний економічний університет імені Семена Кузнеця.

Рецензентів –

Сергій ЛУКАШЕВ, кандидат економічних наук, доцент, доцент кафедри державного управління, публічного адміністрування та економічної політики, Харківський національний економічний університет імені Семена Кузнеця;

Оксана ЄРМОЛЕНКО Олександрівна, кандидат економічних наук, доцент, доцент кафедри державного управління, публічного адміністрування та економічної політики, Харківський національний економічний університет імені Семена Кузнеця.

Офіційних опонентів –

Оксана ПАРХОМЕНКО-КУЦЕВІЛ, доктор наук з державного управління, професор, завідувач кафедри публічного управління та адміністрування, університет Григорія Сковороди в Переяславі;

Олександр ДОРОФЄЄВ, доктор економічних наук, професор, професор кафедри публічного управління та адміністрування, Полтавський державний аграрний університет.

на засіданні «19» червня 2026 року прийняла рішення про присудження ступеня доктора філософії з галузі знань 28 «Публічне управління та адміністрування» за спеціальністю 281 «Публічне управління та адміністрування» Максиму ТАБАЦЬКОМУ на підставі публічного захисту дисертації «Інформаційно-організаційне забезпечення ефективності управління публічною сферою» за спеціальністю 281 «Публічне управління та адміністрування».

Дисертацію виконано у Харківському національному економічному університету імені Семена Кузнеця, Міністерство освіти і науки України, м. Харків.

Науковий керівник – Наталія ГАВКАЛОВА, доктор економічних наук, професор, Харківський національний економічний університет імені Семена Кузнеця, завідувачка кафедри державного управління, публічного адміністрування та економічної політики.

Дисертацію подано у вигляді спеціально підготовленого рукопису, в якому містяться нові науково обґрунтовані результати проведених здобувачем досліджень, присвячених узагальненню та розвитку теоретичних положень, розробленню методичних підходів, а також практичних рекомендацій щодо державного регулювання розвитку інформаційного суспільства та інтеграції цифрових технологій у сферу публічного управління.

У дисертації систематизовано та узагальнено існуючі наукові погляди на природу та зміст державного управління, враховуючи вплив розвитку інформаційно-організаційного простору сучасного суспільства; визначено змістовне наповнення поняття «ефективність державного управління»; розроблено та обґрунтовано основні принципи та напрямки стратегії модернізації державного управління в Україні, враховуючи виклики та можливості інформаційного суспільства; окреслено шляхи модернізації державного управління в умовах розвитку інформаційного суспільства в контексті європейської інтеграції України; визначено напрями удосконалення механізмів державного управління України в умовах розвитку інформаційно-організаційного суспільства; удосконалено підходи до оптимізації інформаційно-організаційного забезпечення у публічній сфері через розроблення інтегрованого фреймворку; розроблено методологічні засади оцінки ефективності державного управління за рахунок інтеграції інформаційно-організаційного аспекту, що має істотне значення для галузі знань 28 «Публічне управління та адміністрування».

Здобувач має 11 наукових публікацій за темою дисертації, з них зараховуються 5,5 наукових публікацій щодо дотримання вимог пунктів 8, 9 Порядку присудження ступеня доктора філософії та скасування рішення разової спеціалізованої вченої ради закладу вищої освіти, наукової установи про присудження ступеня доктора філософії:

1. Єрьомка Д.В., Табацький М. Г. Проблемні аспекти налагодження взаємодії органів публічного управління з інститутами громадянського суспільства. *Держава та регіони. Серія: Публічне управління і адміністрування*. 2023. No 1 (79). С. 85-92. (фахове видання, Категорія Б)

URL: http://pa.stateandregions.zp.ua/archive/1_2023/13.pdf

DOI: <https://doi.org/10.32840/1813-3401.2023.1.13>

2. Tabatskyi M. H., Rudenko A. V. Information security of public sphere bodies. *Наукові перспективи*. 2023. No 7 (37). С. 31-44. (фахове видання, Категорія Б)

URL: <https://perspectives.pp.ua/index.php/np/article/view/5641/5673>

DOI: [https://doi.org/10.52058/2708-7530-2023-7\(37\)-31-44](https://doi.org/10.52058/2708-7530-2023-7(37)-31-44)

3. Гавкалова Н.Л., Табацький М. Г. Роль державного фінансового контролю у забезпеченні економічної безпеки держави. *Вісник Національного університету цивільного захисту України. Серія: Державне управління.* 2023. Випуск 2(19). С. 13-23. (фахове видання, Категорія Б)

URL: <http://vdu-nuczu.net/ua/11-ukr/storinkaavtora/318-gavkalova-n-l-tabatskij-m-g-rol-derzhavnogo-finansovogo-kontrolyu-u-zabezpechenni-ekonomichnoji-bezpeki-derzhavi>

DOI: 10.52363/2414-5866-2023-2-2

4. Сивак Т., Сердюк О., Табацький М. Інформаційно-комунікаційні інструменти забезпечення ефективної комунікаційної діяльності в публічному управлінні в Україні. *Успіхи і досягнення у науці.* 2024. Том 1 № 3(3). С. 406-416. (фахове видання, Категорія Б)

URL: <https://perspectives.pp.ua/index.php/sas/article/view/11546/11606>

DOI: [https://doi.org/10.52058/3041-1254-2024-3\(3\)-406-416](https://doi.org/10.52058/3041-1254-2024-3(3)-406-416)

5. Гавкалова Н., Табацький М. Інформаційно-організаційне забезпечення як основа ефективності публічного управління у сфері національної стандартизації. *Національні інтереси України.* 2025. № 8(13). С. 775-786. (фахове видання, Категорія Б)

URL: <https://perspectives.pp.ua/index.php/niu/article/view/27440/27404>

DOI: [https://doi.org/10.52058/3041-1793-2025-8\(13\)-775-786](https://doi.org/10.52058/3041-1793-2025-8(13)-775-786)

6. Єрьомка, Д., & Табацький, М. Роль інформаційних-комунікаційних технологій та громадянського суспільства у розвитку місцевого самоврядування. *Вісник Хмельницького національного університету. Серія: Економічні науки.* 2024. Том 332. № 4. С. 352-357. (фахове видання, Категорія Б)

URL: <https://heraldes.khmnu.edu.ua/index.php/heraldes/article/view/505/511>

DOI: <https://doi.org/10.31891/2307-5740-2024-332-54>

У дискусії взяли участь (голова, рецензенти, офіційні опоненти, інші присутні) та висловили зауваження:

Офіційний опонент Оксана Ігорівна ПАРХОМЕНКО-КУЦЕВІЛ, доктор наук з державного управління, професор, завідувач кафедри публічного управління та адміністрування, Університет Григорія Сковороди в Переяславі, надала позитивний відгук із зауваженнями:

1. У першому розділі дисертації достатньо ґрунтовно розглянуто сутність інформаційно-організаційного забезпечення (ІОЗ) як важливого чинника підвищення ефективності управління публічною сферою. Разом із тим, потребує додаткового теоретико-методологічного обґрунтування питання місця ІОЗ у системі управлінського забезпечення. Зокрема, у роботі ІОЗ розглядається як самостійна категорія, однак не визначено, чи є воно окремим видом забезпечення поряд із кадровим, фінансовим, нормативно-правовим та матеріально-технічним забезпеченням, чи виступає інтегральною складовою загального організаційного забезпечення управлінської діяльності.

Крім того, доцільно було б більш чітко структурувати складові ІОЗ шляхом виокремлення його ключових елементів, зокрема інформаційних потоків, інформаційних ресурсів, інформаційних систем, цифрових платформ, організаційних структур, механізмів координації та управлінських процесів. Така деталізація дозволила б підвищити теоретичну завершеність авторської концепції та сформулювати більш цілісне уявлення про структуру досліджуваного явища

2. У другому розділі автором проведено аналіз окремих інформаційних систем та цифрових платформ, які використовуються в органах публічної влади України. Водночас аналіз переважно зосереджений на характеристиці функціонування конкретних інформаційних систем і недостатньо розкриває загальний стан інформаційної інфраструктури органів державної влади та місцевого самоврядування.

Зокрема, поза належною увагою залишилися питання технічного забезпечення органів влади, рівня цифрової готовності установ, забезпеченості

сучасним програмним забезпеченням, стану телекомунікаційних мереж та кібербезпекової інфраструктури. Доцільним було б навести узагальнену оцінку сучасного стану інформаційної інфраструктури України із використанням статистичних даних та міжнародних рейтингів цифрового розвитку.

Крім того, недостатньо повно висвітлено системні проблем й функціонування інформаційної інфраструктури, серед яких недостатнє фінансування цифрової трансформації, моральне та фізичне старіння технічного обладнання, нерівномірний рівень цифрового розвитку територіальних громад, дефіцит фахівців у сфері інформаційних технологій, а також недостатній рівень цифрової та комп'ютерної грамотності окремих категорій державних службовців.

3. Третій розділ присвячений обґрунтуванню шляхів удосконалення інформаційно-організаційного забезпечення ефективності управління публічною сферою. Водночас запропоновані рекомендації мають переважно загальний характер та не дозволяють чітко визначити ієрархію пріоритетних напрямів реформування ІОЗ в Україні. Доцільно було б виокремити найбільш значущі напрями модернізації системи інформаційно-організаційного забезпечення та здійснити їх ранжування за ступенем впливу на ефективність публічного управління. Зокрема, потребують окремого акцентування питання розвитку електронного урядування, розширення практики відкритих даних, забезпечення інтегрованості державних інформаційних систем, розвитку цифрових компетентностей державних службовців, удосконалення механізмів кібербезпеки та впровадження інструментів штучного інтелекту в управлінську діяльність.

Більш чітке визначення стратегічних пріоритетів дозволило б підвищити практичну цінність запропонованих рекомендацій та їхню прикладну значущість для органів публічної влади.

4. Загалом сформульовані висновки відображають основний зміст проведеного дослідження та логічно пов'язані з поставленими завданнями. Разом із тим, окремі положення висновків мають переважно декларативний

характер та недостатньо спираються на конкретні результати проведеного аналізу. У роботі бракує посилань на кількісні показники, результати статистичного аналізу, експертні оцінки або інші емпіричні дані, які б підтверджували сформульовані автором узагальнення. З огляду на це, доцільним було б посилити аналітичну складову висновків шляхом чіткішого співвіднесення отриманих результатів із проведеними дослідженнями та наведеними у роботі доказами. Це сприяло б підвищенню наукової аргументованості та переконливості авторських висновків.

5. У підрозділі 2.3 та розділу 3 дисертації обґрунтовується позитивний вплив інформаційно-організаційного забезпечення на підвищення ефективності управління публічною сферою. Разом із тим, робота практично не розглядає можливі ризики надмірної цифровізації та автоматизації управлінських процесів. Потребує додаткового обговорення питання щодо того, чи завжди посилення інформаційного впливу та впровадження інформаційних систем автоматично призводять до підвищення ефективності управління. Зокрема, в умовах кризових ситуацій, воєнного стану, надзвичайних подій або високого рівня невизначеності надмірна формалізація управлінських процедур може обмежувати оперативність реагування, знижувати адаптивність системи управління та ускладнювати прийняття нестандартних рішень. У зв'язку з цим доцільним було б більш детально розкрити питання оптимального балансу між цифровізацією управлінських процесів та збереженням необхідного рівня управлінської гнучкості, а також визначити межі застосування автоматизованих інформаційних систем у процесах прийняття управлінських рішень. Такий підхід дозволив би зробити результати дослідження більш комплексними та врахувати не лише переваги, а й потенційні обмеження розвитку інформаційно-організаційного забезпечення у публічній сфері.

Офіційний опонент Олександр Вікторович ДОРОФЄЄВ, доктор економічних наук, професор, професор кафедри публічного управління та

адміністрування, Полтавський державний аграрний університет, надав позитивний відгук із зауваженнями:

1. Щодо визначення «публічної сфери», існує багато різних підходів до визначення цієї категорії (Юрген Габермас, Ганна Арендт, сучасні інтерпретації). Залишається питання, яке визначення найбільш релевантне для даного дослідження та чому. Як воно впливає на розуміння ролі інформаційно-організаційного забезпечення.

2. У розділі 2 доцільно було б розглянути які інформаційні системи використовуються в органах публічної влади: наскільки вони ефективні та інтегровані між собою, чи забезпечують вони необхідний рівень прозорості та підзвітності.

3. У розділі 3, на нашу думку, автором недостатньо приділено увагу проблемі ризиків, зокрема не детерміновано, які ризики можуть виникнути при реалізації запропонованих заходів та як їх можна мінімізувати.

4. Роботу було б доцільно доповнити аргументацією того, наскільки важливим є людський фактор в інформаційно-організаційному забезпеченні, доречно було б додати міркування автора стосовно можливості повної автоматизації процесів управління публічною сферою або за часткової участі людини.

5. Попри ґрунтовний аналіз теоретичних засад інформаційно-організаційного забезпечення, на нашу думку, у роботі недостатньо повно висвітлено механізм взаємозв'язку між цифровою трансформацією державних органів та зміною організаційної культури в публічній сфері. Було б доцільно деталізувати, які саме зміни в організаційних структурах є критичними для впровадження запропонованих автором інформаційних рішень.

Рецензент Сергій Валерійович ЛУКАШЕВ, кандидат економічних наук, доцент, доцент кафедри державного управління, публічного адміністрування та економічної політики, Харківський національний економічний університет імені Семена Кузнеця, надав позитивний відгук із зауваженнями:

1. Запропоновані автором методологічні засади оцінки ефективності державного управління за рахунок інтеграції інформаційно-організаційного аспекту мають практичну спрямованість та певний інноваційний акцент (с. 48-58 дисертації), проте є перевірені традиційні показники ефективності державного управління, які показали свою дієвість та обґрунтованість.

2. У рис. 1.3. с. 38 дисертації виявлено логічний недолік – це використання різних критеріїв класифікації методів державного управління. Зокрема, поряд із адміністративними та соціально-психологічними методами, які виділені за характером управлінського впливу, використано категорії «загальні» та «допоміжні», що ґрунтуються на іншому класифікаційному підході. Це ускладнює сприйняття схеми та не забезпечує чіткого розмежування видів методів державного управління. Крім того, доцільним є виокремлення економічних методів в окрему групу, оскільки саме вони фактично представлені у блоці «Загальні».

3. У другому аналітичному розділі дисертації здійснено аналіз різних показників, але переважна більшість даних вже втратила актуальність (вони від 2023 року).

4. На рис. 2.9 с. 119 дисертації представлено методи оцінки розподілу повноважень та відповідальності, однак схема поєднує методи дослідження, інструменти аналізу та напрями оцінювання без чіткої класифікаційної ознаки. Крім того, відсутні критерії оцінки та результати застосування запропонованих методів, що ускладнює розуміння логіки оцінювального процесу.

Рецензент Оксана Олександрівна ЄРМОЛЕНКО, кандидат економічних наук, доцент, доцент кафедри державного управління, публічного адміністрування та економічної політики Харківський національний економічний університет імені Семена Кузнеця, надала позитивний відгук із зауваженнями:

1. Запропонований автором комплексний, науково обґрунтований та взаємопов'язаний набір стратегічних напрямків, які охоплюють ключові

аспекти трансформації державного управління та успішна реалізація цих напрямків вимагатиме послідовних дій, політичної волі, ефективного розподілу ресурсів та активної співпраці всіх рівнів влади, громадянського суспільства та приватного сектору (ст. 5) вимагатиме дуже складного забезпечення, що безумовно позначиться на ефективності реалізації цієї пропозиції. Також вважаю необґрунтованим надання цій пропозиції статусу «єдиного шляху до побудови сучасного, ефективного, прозорого та відповідального державного управління» (ст. 6 абз. 1).

2. Є зауваження до оформлення літературних джерел, а саме до 99, 106, 110, 111 та 147.

3. На усіх рисунках та практично по усіх таблицях по дисертаційній роботі не визначена роль автора – не містять інформації про авторську участь у їх розробці.

4. У дисертаційній роботі мають місце окремі лінгвістичні неточності, але в цілому стиль викладення думок є логічним і зрозумілим.

5. Назва рис. 2.3 (ст. 83) Принципи та завдання електронного урядування відповідно до Концепції електронного урядування в Україні, а по факту малюнок містить значно ширшу інформацію, аніж зазначено у назві.

6. Питання до трактування рис. 1.1. (ст. 33) – представлений рисунок відображає взаємозв'язок держави, влади та суспільства, проте потребує уточнення логіки взаємозалежності зазначених категорій. Зокрема, державна влада є складовим елементом держави, а суспільство в демократичній системі виступає джерелом влади, а не нижчим рівнем ієрархії. Використання пірамідальної моделі може створювати враження одностороннього підпорядкування, тоді як сучасна концепція публічного управління ґрунтується на принципах партнерства, взаємодії та зворотного зв'язку між державою, владою та суспільством.

7. Розділ 3 у роботі дисертанта займає 47 сторінок, що порівняно з іншими розділами значно менше (розділ 1 – 60 сторінок, розділ 2 – 52

сторінки). Робота структурно має бути пропорційна, або ж третій розділ має переважати інші.

Голова спеціалізованої вченої ради ДФ 64.055.076 Євген Аркадійович ВИЛГІН, доктор наук з державного управління, професор, професор кафедри державного управління, публічного адміністрування та економічної політики, Харківський національний економічний університет імені Семена Кузнеця, надав позитивний відгук без зауважень.

Результати відкритого голосування:

«За» 5 членів ради,

«Проти» 0 членів ради.

На підставі результатів відкритого голосування разова спеціалізована вчена рада присуджує Максиму ТАБАЦЬКОМУ ступінь доктора філософії з галузі знань 28 «Публічне управління та адміністрування» за спеціальністю 281 «Публічне управління та адміністрування».

Відеозапис трансляції захисту дисертації додається.

Голова разової спеціалізованої
вченої ради

Є. Вилгін

(підпис)

Євген ВИЛГІН

(власне ім'я та прізвище)

